

skal jeg ikke omtale videre, jeg skal kun sige, at naar de ere afsluttede af Regeringen, er det selvfølgelig, at vi vedtage dem. Spørgsmaalet om, hvorvidt der egentlig har været Grund til at afslutte dem, skal jeg ikke dvæle ved, da det er uden praktisk Interesse, naar Traktaterne foreligge. Men jeg skal kun sige, at det forekommer mig, at den højtærede Udenrigsminister nærmest staaer paa det Standpunkt, at det gælder blot om at faa en Voldgiftstraktat afsluttet, Indholdet kan saa være mere eller mindre ligegyldigt. Men jeg tror, at medens der vil være fuld Enighed, antager jeg, om, at saadanne Voldgiftstraktater som de med Holland og Italien bør afsluttes, saa turde der vel være delte Meninger med Hensyn til de Traktater, i hvilke der er taget Forbehold, og navnlig med Hensyn til saadanne som dem med England og Frankrig. I Anledning af, at der under Forhandlingerne i det andet Ting har været Tale om, at man jo eventuelt kunde optage Forhandlinger med Sverige og Norge om Voldgiftstraktater, og at den højtærede Minister er sagt, at han er villig til at forhandle videre paa det Grundlag, hvorpaa der er begyndt, vil jeg sige, at hvis dette Grundlag, som jeg jo ikke kender, maatte være det samme som det Grundlag, paa hvilket Traktaterne med Holland og Italien ere afsluttede, vil jeg med Glæde stemme for saadanne Traktater med Sverige og Norge, men er det et andet Grundlag, forbeholder jeg mig min Afstemningsfrihed. Thi jeg kan ikke godt tænke mig noget andet Grundlag for en Voldgiftstraktat mellem de nordiske Riger end det, som har fundet sit Udtryk i Kong Oscar den 1stes Ord, at for Fremtiden er Krig mellem de nordiske Lande en Umulighed.

Madsen-Mygdal: Det er anden Gang i Aar, at der foreligger Voldgiftstraktater paa det høje Tings Bord, først Traktaten med Holland og nu ikke mindre end 5 forskellige Voldgiftstraktater. Jeg betragter det som en glædelig Kendsgerning og et levende Vidnesbyrd om, at der mere og mere kommer Grøde i den internationale Fredsbevægelse, at den mere og mere vinder Herredømme over Sindene i de forskellige Lande. Det er saa naturligt, at man glæder sig, hver Gang, der afsluttes en saadan Voldgiftstraktat, thi vi kunne jo alle være enige om, at Krig, navnlig som vi have set den ovre i Østen, er noget af det gyseligste, man kan tænke sig. Og de kolossale Militærbyrder, som adskillige

Lande ligesom segne under, lamme jo Kræfterne i mangfoldige Retninger. Jo mere det derfor lykkes at komme bort derfra, desto bedre for Samfundet i det hele. Og jeg antager, at alle ville indrømme, at det, der særlig kan hjælpe til at komme frem i saa Henseende, er Voldgiftstraktater. Jo større Raaderum, de faa, des sikrere ere vi paa at være inde paa den rette Vej.

For Traktaternes Indhold er der jo gjort Rede i Anmærkningerne. Som nævnt af den sidste ærede Taler er Traktaten med Italien den bedste, idet den paabyder Voldgift i alle Tilfælde, uden noget som helst Forbehold; det er jo Idealet. Man er ikke naaet saa vidt i de 4 andre, men alligevel indeholde de efter mit Skøn hver for sig betydelige Fremskridt. Traktaten med Belgien hjemler Voldgift i 2 særlige Tilfælde, nemlig, naar der er Tvistighed med Hensyn til Anvendelse eller Fortolkninger af en Overenskomst, og naar der er Tvistighed om Pengekrav. Det er ikke lykkedes at opnaa mere her, fordi Belgien følger den Regel i sine Traktater ikke at gaa videre, i alt Fald ikke foreløbig. De to Traktater med England og Frankrig til lagde den sidste ærede Taler ikke synderligt Værd. Jeg tillægger dem dog ikke saa lidt Værd. De ere jo Efterligninger af det Forbillede, der blev skabt ved den fransk-engelske Traktat af 14. Oktober 1903. Paa det Grundlag ere Traktaterne mellem Danmark og de to Lande afsluttede. Alle Tvistigheder af retslig Natur og alle Tvistigheder om Fortolkning af en Overenskomst skulle afgøres ved Voldgift, for saa vidt de ikke angaa de vedkommende Landes Livsinteresser, Uafhængighed eller Ære. Traktaten med Spanien gaar adskilligt videre, idet den omfatter alle Spørgsmaal, for saa vidt de ikke berøre Landenes Livsinteresser og Uafhængighed. Jeg skal for øvrigt ikke komme ind paa Traktaternes Indhold, da der er gjort Rede derfor i Anmærkningerne, og den sidste ærede Taler har jo ogsaa udførlig udtalt sig om Traktaten med Italien. Jeg skal slutte med at sige, at selv om jeg for adskillige Traktaters Vedkommende kunde have ønsket, at vi vare komne noget videre, hilser jeg altid ethvert nok saa lille Fremskridt paa dette Omraade med Glæde. Jeg er altid glad ved, hvad der naas, selv om det kun er lidt. Jeg finder Anledning til at bringe den højtærede Udenrigsminister min Tak for hans Arbejde for disse Traktater, og jeg ønsker ham Held og Lykke til at naa videre paa den be-